

Sygn. akt VII U 2232/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

p.o. protokolanta sądowego Wioleta Skobel

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy B. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty socjalnej

na skutek odwołania B. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 26 lipca 2013 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2232/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 lipca 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił B. F. prawa do renty socjalnej, gdyż wnioskodawczyni nie została uznana za całkowicie niezdolną do pracy orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 23 lipca 2013 roku.

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła B. F. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty socjalnej. Podniosła, że jest chora na cukrzycę i padaczkę.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie argumentując jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

B. F. urodzona (...) w dniu 3 czerwca 2013 roku złożyła wniosek o rentę socjalną. Po przebadaniu przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 25 czerwca 2013 roku nie została uznana za całkowicie niezdolną do pracy (k. 8 akt ZUS). Na skutek złożenia sprzeciwu została ponownie poddana badaniu przez Komisję lekarską ZUS, która nie uznała jej za całkowicie niezdolną do pracy (k. 12 akt ZUS). Wnioskodawczyni w okresie od dnia 17 listopada 1990 roku do dnia 1 lipca 2011 roku była uprawniona do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (okoliczność bezsporna).

B. F. cierpi na padaczkę, nadciśnienie tętnicze, otyłość, wynikającą z niej cukrzycę typu 2., zapalenie nadżerkowe błony śluzowej żołądka stwierdzone 20 lat temu, łagodne zaburzenia funkcji poznawczych, zaburzenia osobowości i zachowania spowodowane padaczką, początkową artrozę kolan bez upośledzenia wydolności chodu oraz

zespół bólowy kręgosłupa o etiologii przeciążeniowej bez istotnego ograniczenia ruchomości i bez objawów drażnienia korzeni nerwowych. Nadciśnienie tętnicze nie powoduje powikłań narządowych. Wnioskodawczyni w życiu codziennym funkcjonuje prawidłowo. Pomimo częściowego zaburzenia funkcji poznawczych codzienne funkcjonowanie nie pozostaje całkowicie zniesione. Cukrzyca została zdiagnozowana u odwołującej we wrześniu 2013 roku jednak nie ma wskazań na temat istnienia przewlekłych zaawansowanych powikłań cukrzycy, które naruszałyby sprawność organizmu w stopniu sprowadzającym niezdolność do pracy. Schorzenia układu ruchu w niewielkim stopniu ograniczają sprawność ruchową ubezpieczonej i nie czynią jej niezdolną do pracy. Wnioskodawczyni leczy się z powodu padaczki od 12 roku życia. Ostatnio nie była hospitalizowana z powodu padaczki. Brak jest dowodów medycznych potwierdzających częstotliwość występowania napadów padaczkowych. Zdiagnozowana padaczka stanowi przeciwwskazanie do wykonywania pracy na wysokości, obsłudze urządzeń mechanicznych i pod napięciem. (opinie biegłych – k. 16-17, 46, 54, 90).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niekwestionowane przez strony, które uznał za wiarygodne oraz opinie biegłych. Sąd przeprowadził dowody z opinii biegłych o specjalnościach psychiatra, psycholog, kardiolog, ortopeda, gastrolog oraz neurolog. Na skutek zastrzeżeń zgłaszanych przez wnioskodawczynię sąd dopuścił dowody z uzupełniających opinii biegłych. Opinie biegłych są logiczne, należycie umotywowane i wyważone. W pełni odpowiadają na zadane biegłym pytania. Zastrzeżenia wnioskodawczyni pomimo ich konsekwencji nie mogą w tej sytuacji się ostać. Argumentacja w nich podniesiona odnosząca się do zakwestionowania częstotliwości napadów padaczkowych nie znajduje bowiem żadnego potwierdzenia w zgromadzonej dokumentacji medycznej. Treść tej dokumentacji wobec braku aktualnych badań nie pozwala jednoznacznie ustalić wpływu zdiagnozowanej padaczki na stopień funkcjonowania wnioskodawczyni powodujący całkowitą niezdolność do pracy u badanej. Natomiast same twierdzenia wnioskodawczyni i zgłoszonych przez nią świadków wskazujące na większe natężenie ataków padaczkowych, w świetle ich potwierdzenia w dokumentacji medycznej, nie dają medycznych podstaw do weryfikacji stanowiska biegłych.

Specyfika oceny dowodu z opinii biegłych wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii kontrolowana jest przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (wyrok SN z 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, opubl. w LEX nr 151656). Wnioski środka dowodowego w postaci opinii biegłego mają być jasne, kategoryczne i przekonujące dla Sądu, jako bezstronnego arbitra w sprawie, dlatego gdy opinia biegłego czyni zadość tym wymogom, co pozwala uznać znaczące dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczania dowodu z dalszej opinii biegłych (wyrok SN z 21 listopada 1974 r., II CR 638/74, opubl. w OSP 1975/5/108). Wydane w sprawie opinie spełniają te kryteria. Granicę obowiązku prowadzenia przez Sąd postępowania dowodowego wyznacza, podlegająca kontroli instancyjnej, ocena czy dostatecznie wyjaśniono sporne okoliczności sprawy, okoliczność zaś, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiedało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z kolejnych opinii. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony (postanowienie SN z 3 września 2008 r., I UK 91/08, opubl. w LEX nr 785520).

Odwołanie B. F. jak bezzasadne podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 roku o rencie socjalnej (tekst jednolity Dz. U. 2013.982 ze zm.) renta socjalna przysługuje osobie pełnoletniej całkowicie niezdolnej do pracy z powodu naruszenia sprawności organizmu, które powstało:

- 1) przed ukończeniem 18. roku życia;
- 2) w trakcie nauki w szkole lub w szkole wyższej - przed ukończeniem 25. roku życia;

3) w trakcie studiów doktoranckich lub aspirantury naukowej.

Odwołanie do pojęcia niezdolności do pracy, które zdefiniowane zostało w art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. 2013.1440 j.t.), znajduje się w art. 5 ustawy o rencie socjalnej. Niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy.

Powyżej przedstawiony stan faktyczny jednoznacznie wskazuje, że B. F. nie jest całkowicie niezdolna do pracy, nie spełnia zatem wymagań koniecznych warunkujących przyznanie prawa do renty socjalnej. Zaskarżoną decyzję należało zatem uznać za słuszną a odwołanie należało oddalić.

Z powyższych względów, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ §1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji.